

PRETORYJA (3) sb f

[od łac. ai praetorius]

e oraz o *prawdopodobnie jasne* (tak w pretor); a *pochylone*.

sg N pretoryją (2). ◇ A pretoryją (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Oddział wojskowy podlegający bezpośrednio głównodowodzącemu [praetoria cohors – hetmański dwor, hetmański huff Mącz 319d; halabartnicy – cohors praetoria; halabartnik, harcerz, drabant; janczarowie – praetorianus(-i) miles(-ites); żołnierz przedni (męstwem nie miescem) – praetoriani Cn] (2) : Pretoryą Hetman dźierzy s łwoią chorągwią. *BielSpr* 70v.

Szereg: »pretoryja albo walny uf« (1): Turcy byli łtrwożeni niewiedząc co czynić/ całą noc nieśpáli łtoiąc pogotowiu/ łtey przyczyny/ łrzodek woylkã (zowã Pretorya albo wãlny vff) łćilniono y ofãdzono łtrzelbã *BielKron* 250.

2. Wyrażenie: »nawa pretoryja« = okręt, na którym przebywa dowódca (1) : Nawã pretoria/ to iełt w kthorey przelozony łiedział/ y ze dwiemã drugimi/ nie wiedzieć gdzie łie podzieli *BielKron* 453.

Cf **PRETORYJANA**

JDok